

Leitner, Maazel, Szell and Krips. Arthur Rubinstein, realising that Bruno Gelber was destined to become one of the leading pianists of our time, invited him to feature together with himself in Reichenbach's film.

Bruno Gelber has recorded for EMI many recital programmes of works by Schumann, Beethoven, Chopin, Schubert, Liszt and Brahms as well as Beethoven's third and fifth concertos and, the first and second concertos by Brahms. He has also made recordings of all the Beethoven piano sonatas for Denon. He has been awarded the Grand Prix de Disque, the Friends of Record Prize and, on two occasions, the Grand Prix de l'Academie Charles Cross.

Bruno Gelber has given more than 2000 concerts in forty countries all over the world and has performed as soloist with of such orchestras as the Berlin and New York Philharmonics, the NHK of Tokyo, Orchestre National de France, and the Philadelphia and Cleveland Orchestras, to name only a few. He performed for the first time with the Dresden Philharmonic Orchestra in 1971 following this by concerts in 1976 and 1992. He has also appeared in most of the international music festivals, Istanbul, Salzburg, Aix-en-Provence, Lucerne, Zurich and Granada.

Brahms: Piyano Konçertosu No.1

Johannes Brahms, ilk büyük orkestra eseri olan I. Piyano Konçertosu'nu bestelemek için kararsızlıklarla geçen uzun bir zaman ve emek harcamış, eser birçok değişiklikten sonra bugünkü haline gelmiştir. Önce dört bölümlü bir senfoni yazmayı düşünmüş; ancak orkestra yazısına kendini yeterli görmeyen 21 yaşındaki besteci bu fikrini iki piyano için sonat olarak gerçekleştirmiştir. 1854 yılında Clara Schumann ile çaldığı bu sonatı beğenmemiş, kemancı Joseph Joachim'e yazdığı mektupta Re minör sonatının iki piyanoyla çalınmasının doyurucu olmadığını belirtmiş; bir yıl sonra da konçertonun ilk bölümünü bir senfonik bölüm olarak tamamlamıştır. 1856'da ise bunu, bütünüyle bir piyano konçertosu haline getirmeyi planlamış ve her safhada da, çok saygı duyduğu Clara

Schumann ile Joachim'in fikirlerini almıştır. Sonatın ilk iki bölümünü konçertoda değerlendirmiş, üçüncü bölümünü Alman Requiem'inde kullanmak üzere saklamış ve yeni bir final yazmıştır.

22 Ocak 1859'da ilk kez Hamburg'da seslendirilen konçerto beğenilmemiş, Leipzig'te ise ısıklanmış; ancak üçüncü çalınışında, Mart 1859'da Joachim'in yönetimindeki Hamburg yorumu başarı kazanmıştı. Eser alışılmış tarzda bir konçerto değildi: Piyano konsertant değil, orkestraya yardımcı olan bir ortak gibiydi; piyano ile orkestra arasında bir yarışma yoktu. "Piyanolu Senfoni" adı takılan bu konçertoda piyano, solist çalgı görevi yerine zorunlu (obligato) partisini yürüten bir orkestra çalgısı durumundaydı. Orkestrada ise romantik çağın parlak, etkileyici unsurları kullanılmamış; yaylı çalgılar bir bütün olarak değil, solist gibi düşünülmüştü. Bu yüzden Breitkopf-Haertel yayınevi konçertoyu basmayı

kabul etmemiş, eser ancak 1861'de Rieter-Biedermann yayınevinde basılmıştı.

25 dakika süren 6/4'lük ölçüdeki I. Bölümde (Maestoso) orkestranın, iki piyano için yazılan eski sonatın birinci piyano partisini çaldığı gözlenebilir. Ancak birinci ve ikinci piyano zaman zaman değişmektedir. Eser uzun ve dramatik bir girişle başlar, orkestra güçlü (fortissimo) şekilde hemen temayı belirler. Timpanilerin gürleyici eşliğinde yaylıların uzun trilleri duyulur. Yalvarıcı bir yan tema kemanlarda yansır. İkinci temayı, yavaşça giren piyano sunar. Bölümün en ilgi çekici yeri, piyanonun Fa majör tondaki uzun ve zengin armonili melodisiyle ana temanın tekrar belirmesidir (poco più moderato). Daha sonra tatlı bir ezgi kornolarla sergilenir. Piyanonun tekrar girişiyle eser konçerto stiline döner. Yine 6/4'lük ölçüde fakat Re majör tondaki 2. Bölüm (Adagio), gerçekten Brahms'a uymayan bir ağırlıktadır.

